

DE LA PACIÈNCIA

JOSÉ MONTES

“Benaürats els pacífics perquè seran anomenats fills de Déu (Mt 5,9). El servidor de Déu no pot saber quanta de paciència i humilitat té, mentre les coses li van a satisfacció. Però, en venir els temps en què els qui estaven obligats a complaure’l li van en contra, tanta paciència i humilitat com aleshores demostra és la que té i no pas més.” (Sant Francesc d’Assís, Admonició 13).

Personalment aquesta admonició em fa adonar que sovint les paraules van per un costat i els fets per un altre ben diferent: una cosa és el que es diu i una altra el que es fa i això passa molt sovint. Les persones que millor em coneixen solen dir-me que tinc molta paciència i això reconec que m’ha calat a dintre i que m’ho crec, però quan miro l’interior de la meua ànima i deixo de costat el meu ego, veig amb claredat que tinc molt camí a recórrer vers la paciència, perquè continuo perdent-la amb relativa facilitat.

De petit no suportava que em crides-sin l’atenció a casa i sempre que això passava (la majoria de vegades amb raó) jo cridava enfadat ple d’ira. Igualment, ja de més gran, quan era capità de pesca i portava una tripulació de dotze homes al meu càrrec, solia perdre la paciència i esbroncava algun mariner quan no feia el que jo manava o ho feia de forma incorrecta. També amb els fills he perdut sovint la paciència i encara avui ho faig alguna vegada. Abans potser pensava que era una manera de demostrar el meu poder o el paper de líder a la feina o de pare estricte amb els fills. Avui he comprès que un bon líder no és el que esbronca perquè els altres facin el que ell vol, sinó el que sap posar-se en el lloc dels altres i, des d’aquesta posició, ajudar a créixer i a crear unes relacions millors.

Amb els anys, anem creixent i anem cultivant i millorant les virtuts. De vega-

des donem un pas enrere, però l'important és anar avançant en el nostre creixement espiritual, cadascú al seu ritme. Podem anar canviant a millor la nostra forma de viure la paciència, no només amb els altres sinó també amb nosaltres mateixos. Crec que moltes vegades tenim dificultats per acceptar-nos tal com som i que no ens estimem prou, que ens falta això: amor i paciència amb nosaltres mateixos perquè la paciència comença amb un mateix.

Remarco la paraula "perdre" perquè la paciència es perd i és com quan perdem l'olor meravellós del perfume que és Crist mateix amb nosaltres. Crist és amor i sant Pau ens diu: "L'amor es pacient" (1Cor 13). Per tant, si perdem la paciència, perdem l'amor i, si perdem l'amor, perdem Crist.

Hi ha moltes formes de treballar la paciència, segurament tantes com persones hi ha al món. Però tenim exemples valuosos que podem exposar: en Jacint Duran, per exemple, en la qüestió de la paciència ens parla del que ell ha après

amb els anys i com desenvolupar-la. Primer, cal cercar-la per mandra, perquè quan ens deixem emportar per la ira, després hem de fer una feina molt gran per reparar el que hem trencat; segon, parla d'anar comprenent els altres perquè un veu en ell mateix les pròpies dificultats i forats; i tercer, diu que tenim un bagatge més gran de coses que has d'agrair i això fa que hom pugui aconseguir callar abans de parlar.

Personalment, crec que la no-paciència té molt a veure amb l'ego que no és més que jo, jo i només jo, o sigui, el que va bé per a un mateix oblidant l'altre. Crec que com més siguem capaços de sortir de nosaltres mateixos, seguint les petjades de Sant Francesc, més podrem arribar a conquerir la paciència. L'enemic, el trobem en el nostre ego; és a dir, en el nostre interior.. Com a cristians, posseïm eines per combatre l'ego: el silenci, la pregària, el discerniment, l'amor als germans i, per sobre de tot, l'amor a Crist.